

1—2022

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragydere

Kasper Bjerre

Ann-Marie Blaabjerg

Jens Kruse Nielsen

Kristian Park

Ida Routhe

Forsidekunstner

Ella Koppel

Først publiceret

[http://www.slagtryk.dk/
category/22-02/](http://www.slagtryk.dk/category/22-02/)

**Udgivet med støtte fra
Kronstork**

ISSN

1904-8165

Opsætning

Mau Lindow Tarbensen

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Olivia Lyhne Broksø

Anna Livia Lambert

Mau Lindow Tarbensen

Seth Marvin Andersen

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Indholdsfortegnelse

<i>Redaktionelt</i>	2
Kasper Bjerre	6
Ann-Marie Blaabjerg	10
Jens Kruse Nielsen	13
Kristian Park	16
Ida Routhe	19

Slagtryk skifter ham og inviterer til reception

Ved redaktør Mau Lindow Tarbensen

1)

I midten af februar fandt jeg ramsløg i skovbunden. Riis Skov i Aarhus bliver hvert år fuldstændig dækket af den kraftiggrønne løgplante. Det var i samme uge, som vintergækker og erantis dukkede op under æbletræet i fælleshaven. *Er det nu, det bliver forår?* Ugen efter gled jeg i sneen, mine støvlesnuder er utætte, jeg har købt en forårsjakke og en gul, ærmeløs kjole, vanterne skal af og på, det er muligt og så umuligt at sidde ved et udendørs cafébord: Én retning med mange udsving. Det er svært for de solhungrende at klæde sig rigtigt på, og jeg er en af tusinder, der derfor sjældent undgår forårsforkølelsen.

Da jeg i januar satte mig ned for at give Slagtryk nyt tøj på, var det med henblik på at gøre tidsskriftet klar til hele året. Mens vejret på bedste og mest irriterende vis påvirker mennesket, udgøres en – udelukkende glædelig – omskiftelig faktor i Slagtrykuniverset af månedens forside. Forsidernes påvirkning på tidsskriftets udseende er nu blevet større, idet deres farvepalette videreføres til baggrunde og tekst. Farven på bidragsydernes navne skifter således fra måned til måned. Derudover har vi endelig fået en bagside, bestående af en halvtransparent spejling af forsiden. Ændringerne træder i kraft samtidig med, at vi byder velkommen til Slagtryks nye forsidekunstner, Ella Koppel. [Koppels kunst](#) har derfor givet inspiration til det nye PDF-design.

Forsøget på at skabe en symbiose mellem forsider og indhold, følges af andre ændringer. Den vigtigste er, at tekstbidragene nu i helt bogstavelig forstand er i øget fokus: Skriften fylder simpelthen mere på siderne, og korte digte kommer ikke længere til at svømme i oceaner af hvidt. Tanken med det nye tekstlayout er både at lade bidragene påkalde sig mere opmærksomhed og at gøre PDF-udgivelsen mobilvenlig.

Slagtryks nye ham er mere spraglet end den gamle. Jeg håber, I kan lide den og synes, at den passer til den slange af skrift, der som altid udgør livet indeni.

2)

Foruden det nye PDF-design, pønser vi også på at give hjemmesiden en tiltrængt makeover. Vi søger derfor en hjemmesideudvikler, der vil påtage sig opgaven inden for de rammer, som vores økonomi tillader. For ikke at (gen)skrive et helt jobopslag, vil jeg henlede interesserede til [opslaget](#) på slagtryk.dk.

3)

Mens jeg skriver denne tekst, skinner solen udenfor. Der er knopper på buske, som jeg bilder mig ind at kunne artsbestemme, så snart bladene folder sig ud. Jeg tænker på de sandaler, der giver mig vabler under fødderne, men der er alligevel noget tid til, at dette let-løsbare sommerproblem bliver aktuelt. Der er i hvert fald en begivenhed forinden, som vi på redaktionen ser meget frem til:

Den 1. april afholder vi i samarbejde med Kulturhuset Islands Brygge [lanceringsfest](#) for det første temanummer under den nuværende redaktion: *Mennesket, klimaet og litteraturen*. Vi fik ekstraordinært mange fine og vilde bidrag og talte i redaktionsgruppen om, hvordan et godt gammeldags benspænd kan give endnu mere koncentrerede og gennearbejdede tekster.

Til lanceringsfesten vil der både være oplæsninger ved bidragsydere, udstilling ved Ella Koppel og livemusik, så I er garanteret en god aften. Tilmelding er ganske gratis.

Hele redaktionen glæder sig til at se jer og håber, at I kommer godt ind i foråret.

Kh.

Fastelavnsboller

Der var en måned til fastelavn, men Lotte var allerede bagud: ClaraLicious og SpiseLouise havde for længst uploadet de første fastelavnsbollebilleder. Selv HverdagsVera og HyggeHejsaHelle havde nået det før hende. Især Claras foto havde gjort indtryk. Hun havde taget det foran en regnbue, så det så ud som om, den endte midt i fastelavnsbollen. Det gule og røde i buen matchede mascarponecremen og syltetøjets farver perfekt. Lotte havde modvilligt trykket like.

Der var heldigvis ingen, der havde lagt fastelavnsboller fra Chiffon op endnu. Det var den tidligere konditor fra Omnia, Marcel Strauss, der stod bag det legendariske bageri. Han havde efter sigende brugt elleve år på at perfektionere opskriften på Chiffons fastelavnsboller, eller specialavnsboller, som de selv kaldte dem. På trods af det kunne de kun købes en enkelt dag om året: I dag.

Det var begyndt at sne igen. Kulden borede sig ind i Lottes kinder. Istapper tegnede zigzagmønstre under tagrenderne. Køen til Chiffon virkede også som om, den var frosset fast. Hun kunne kun lige akkurat skimte bageriets messingskilt for enden af den menneskeflod, der bugtede sig hen mod indgangen.

Hendes mobil vibrerede. Hun var nødt til at tage den ene handske af for at låse den op. Frosten bed med det samme i fingerspidserne. Et sug gik gennem hende. Nu havde YogaHanne havde også delt en fastelavnsbolle. Fra Chiffon. Hendes puls hamrede. Hun vidste det. Hun skulle være kommet tidligere. Bare de ikke nåede at blive udsolgt.

Hun puttede hænderne i lommerne og stak sig på noget med den handskeløse hånd. Hun trak den forskrækket til sig. En rød prik tonede frem i hendes håndflade og begyndte at løbe i en tynd stribe. Hun førte hånden ned i lommen igen, denne gang mere forsigtigt, og tog det op, hun havde stukket sig på: Selfiestangen. Den havde hun helt glemt. Den var knækket midt over, da hun havde forsøgt at filme i snestormen forleden. Hun måtte

snart se at få købt en ny.
Køen rykkede sig en smule.

Pigen foran hende havde taget billeder af sig selv i lige så lang tid, som Lotte havde stået bag hende. Det havde hun i snart en time. Hun havde langt lyst hår, som hun blev ved med at røre ved, mens hun poserede. Hendes telefon var iført et mobilcover med strittende kaninører i lyserødt plys. Hendes selfiestang var ikke knækket.

Lotte syntes, hun havde set hende før. Var det ikke Stina? Jo. StinaStyle95. Hun var ret sikker på, at de fulgte hinanden på Instagram.

Varmen vendte tilbage til hendes ansigt med en prikkende fornemmelse. Langt om længe var hun i den ende af køen, der var indenfor. Snefnuggene smeltede i hendes hår og løb koldt i alle retninger og dryppede ned på gulvet, der var belagt med glaserede, turkise fliser. En mindre eng af tørrede blomster dækkede loftet. Lotte tog et billede af det. Nogle piger bag hende gjorde det samme.

Chiffons ansatte havde travlt ved kasseapparaterne. Bagværket flygtede nærmest over disken.

Foran hende blev det Stinas tur. ”Fem specialavnerer” sagde hun uden at se op fra kanintelefonen.

”Der var du heldig. Vi har faktisk kun seks tilbage.” Ekspedienten smilte et ekspedientsmil.

”Ej okay, hvor luksus.” Stina skubbede en hårlok om bag øret. ”Bare stik mig den sidste også så.”

Flisegulvet åbnede sig under Lotte. Hun faldt ud af sin krop og styrtede igennem et kagecremestykt mørke. Pigen bag kassen bevægede læberne, men Lotte kunne ikke høre, hvad hun sagde. Alt blev næsten sort, før hun ramte en bund og blev slynget tilbage i sin krop. Nu stod den forrest i køen. ”Hvad skulle det være?” gentog ekspedienten og så afventende på hende. Lotte stirrede på den tomme kagemontre i nogle sekunder. Så vendte hun

sig om og gik ud af butikken.

Sneen var taget til.

Køen gik i opløsning i takt med, at rygget om de udsolgte fastelavnsboller bredte sig.

Snefnuggene lagde sig tungt på hendes skuldre.

Ud ad øjenkrogen så hun noget lyserødt skinne i det hvide: Stina og kanin-telefonen. I den hånd der ikke holdt plysmobilen, holdt hun sit trofæ i form af en turkisgrøn papirpose. På siden af den stod der CHIFFON med store guldbogstaver.

Lotte vidste ikke hvorfor, at hun begyndte at gå efter hende. Hun skulle egentlig i den modsatte retning. Hun så ned på sine støvler. Stinas fodspor var tydelige i sneen. De så ud til at bruge samme størrelse sko.

Hun sørgede for, at der hele tiden var en tilpas mange fodspor imellem dem. Stina stoppede for rødt og lod fingrene glide igennem sit hår. Hun holdt telefonen ud i strakt arm og lavede trutmund til skærmen.

Lotte sænkede farten. En bus kørte forbi. En dreng i flyverdragt pressede sin næse flad mod et af vinduerne og kiggede ligegyldigt ned på hende. Lotte så sin refleksion i busruden. Hvad var det, hun havde gang i?

Stina havde kurs mod den store sø. Lotte fortsatte efter hende. Sneen lå tykt på den usaltede grussti og lød som vat under støvlerne. Der var ingen andre i nærheden.

Lotte begyndte at gå hurtigere. Logoet glimtede på posen foran hende. Nu var hun kun få meter fra den. Hun opdagede, at hun knugede selfiestangen i lommen. Sneen knirkede. Stina vendte sig om. Posen svingede let i hendes hånd. Hun så op fra sin telefon og rettede overrasket på sit hår. "Hey?"

Blodet fossede ud i sneen. Som syltetøj i flødeskum. Lotte vidste ikke hvordan, det var sket. Men selfiestangen befandt sig pludselig i siden af

halsen på Stina. Kun metalhåndtaget stak ud som en mærkelig piercing. Kaninmobilen lå halvt begravet i en snedrive. Stina lå ved siden af og kunne ikke længere kigge på den. Hendes arme og ben bevægede sig i små, ubrugelige bevægelser. Det var som om, hun forsøgte at sige noget, men ordene kom kun ud som en svag gurglen. Hendes hånd knugede stadig Chiffon-posens hank. Lotte fik den dog hurtigt vristet fri.

Hun satte posen fra sig på sit køkkenbord og ignorerede de røde plamager, den havde fået i bunden. Hun tog specialavnsbollerne op. De lå i en æske af tykt, turkisfarvet pap. På låget var Chiffon-logoet præget i guld på samme måde som på posen. Hun bandt det lilla stofbånd omkring æsken op. Indersiden var beklædt med folie. Hun fik gåsehud.

Hun fandt den tallerken, hun havde udvalgt i forvejen frem, og placerede forsigtigt den flotteste af fastelavnsbollerne på den. Den grønne glasur glinsede.

Telefonkameraet ville ikke stille skarpt. Hendes hænder rystede for voldsomt af begejstring. Hun satte sit mobilkamerastativ op. Det var bedre. Hun havde svært ved at få luft. Først da hun havde fået taget det helt rigtige billede og havde trykket del, kunne hun slappe af.

Vaniljecremen klistrede til hendes fingre. Fyldet lå tungt i fastelavnsbollen og fik bunden til at bule ud. Den smagte mest af flødeskum. Flager af wienerdej dryssede ned på gulvet omkring hende. Marcipanen klæbede til hendes gane som fugemasse. Hun så på hullet, hun havde bidt i kagen. En mørkerød solbærkompot sivede langsomt ud. Hun sank med besvær og smed resten i skraldespanden.

arterier

glasklare
pile

sprænger

søjler
gennem tider

rullende aftryk

danner
nye kar

vi hvirvles ind i
glødende spiraler

snurrer ind i hinandens
og egne veje

går på liner
over metropoler

fremmede og
sært genkendelige

fine snit
i tynd hud

en radering

af blodige ord

lysende kløfter

står og råber

endnu

en nuance

kvanter

bånd af begær
smælder over himlen

som vimpler
over parceller

mødes derude

hvor intet kvarter
adskiller sig

fra det andet

stille sne
og lys

gennem
sand

svævende

kloder
kolliderer

stadig

Din nye verden

Du er så træt
og tunge knogler
bare et kort støvet stop
en rastepads på dødsruten
et hvilested for dine planer

Det vi kan tilbyde dig er – øjeblik –
et øje fra Zeiss
en brønd fra Vitra
et asketræ fra Fritz Hansen
en regnbuebro fra Flos

Du kan få en bolig
tæt på stationen
man kan gå derned på 5 minutter
og aldrig vende tilbage

Du kan få en blank eftermiddag
eller en årstid
til at tænke det igennem
din nye verden

Jeg kan også ringe til dig
for at høre hvad du ikke vil
for at lytte til din tøven

Send dine sorte fugle fra Artek ud
for at se
om der skulle være nogen
som stadig husker dig

Os

Det prægtige tempel
kasino
og indkøbscenter
vi sammen ejer
har vi ikke planlagt
eller opført
det er blot fritlagt
ved erosion
og styrtende grus
nu står vi
Tusindårsmennesker
halvguder
halvdumme
nyrige
og smiler
med sand mellem tænderne

Sådan er vandet

Sådan er vandet på denne egn
tilegnet dig
som skal leve her

Hver dråbe smager som et ekko
af den forrige
og et løfte om den næste

Lysregn
over gule huse
skyggerne er tilfældige trafikanter i billedets krydslys

Dagene bliver skiftevis længere og kortere

Sådan er foråret på denne egn
tilegnet dig
som skal dø her

Hvert sekund smager som et ekko
af det forrige
og et løfte om det næste

Ujævndøgn

Solbølger
over gule huse
skyggerne er nødvendige trafikanter i billedets krydslys

Skiftevis længere og kortere

Batteri

Whoosh.

Restart.

De suger hende ud.

Vi forsøgte, vi prøvede, vi var alkymister, vi var Frankenstein, og vi trak i håndtaget, og lynet slog ned, og jeg så det, jeg så det: Det blinkede i sort og hvid og ultralyd, og she's alive og tillykke.

Jeg tænker igen på døden, og det tager mig altid tilbage til min otteårs fødselsdag, hvor jeg spiller Master of Puppets, så min fremtid fordamper, mens min mor ryster på hovedet, og manden, jeg kalder far, læner sig tilbage og lukker øjnene

og der er boller og kakao
og this one goes to eleven.

Battery får gulvet til at vibrere, og kakaokoncentriske cirkler skyller mod kanten af koppen, de vil ligesom ud, og det er nøjagtigt som i Jurassic Park hver gang T. Rex nærmer sig

og T. Rex nærmer sig

og Jeff Goldblum lader en dråbe løbe ned ad ydersiden og siger at life finds a way, men den tørrer ind halvvejs nede, og nu er fodtrinene tydeligere nu er fodtrinene højere end trommesoloen

nu er fodtrinene lige udenfor
og jeg har aldrig holdt vejret på den måde
og Lars Ulrich har aldrig spændt armen på den måde
og verweile doch! du bist so schön!

Der er ingen efterklang, da Thit løber ind i hoveddøren og må indse, at

hun alligevel ikke var i stand til at åbne den i sit løb, og hun prøver igen at tage i håndtaget, men er for hektisk, og hun prøver for tredje gang, og døren går op, og James Hetfield råber cannot stop the battery

og jeg troede længe, at det var en sang om et batteri

Hun holder den op i luften, bylten, og hun skælver og rækker den frem mod os, så vi kan ane næbbet, og hendes læber bevæger sig, men vi kan ikke høre andet end smashing through the boundaries / lunacy has found me.

Og manden, jeg kalder far, er vores huckleberry, og han ligesom affyrer sig selv fra lænestolen og direkte ind i en Marvel character, får den svøbte høne ud af hænderne på hende og lægger den på armen og begynder at massere nogenlunde det sted, hvor man kunne forestille sig et fuglehjerte, og jeg kan stadig høre den knasende lyd af en medicinstuderende, der så mange år senere brækker alle hans ribben i et forsøg på at genoplive ham, og jeg bilder mig ind, at mit otteårige jeg står der og kan høre det, mens han pumper kyllingebrystet med nænsomme tre fingre, inden han læner sig ned mod dens næb, og Thit holder sig for munden og så for øjnene, og hun snurrer rundt om sig selv, indtil min mor dirigerer hende ned i en stol

og jeg skolder læberne

og min gane hænger i trevler

og hun mangler 87 gener på kromosom 1.

Jeg slukker aldrig for Battery, og hønen dør, og manden, jeg kalder far, dør, og for fjorten uger siden slog lynet ned.

Hun går i stykker, da de suger hende ud.

Måske blander jeg tingene sammen

I multiverset er der ingen smalle steder
Vi har e-boks, dit liv i en kasse, billig vin.

I aftes: Askes kone kalder sig søvnolog og taler om indsovningsbesvær og siger hun kan hjælpe mig, men baby-girl er allerede sovet ind, og jeg tror heller ikke jeg selv har specielt vanskeligt ved at dø.

I sidste uge: I min e-boks ligger Schrödingers baby, og før vi har åbnet kan hun være i live, og før vi har åbnet kan hun være død, og på en måde er hun begge dele, men når vi har åbnet er hun enten det ene eller det andet, baby-in-a-box.

I fortiden: Klinikken beder mig oprette en bruger og please confirm your humanity, siger reCaptcha, kan jeg ikke nøjes med at afkræfte at jeg er en robot, det kan jeg ikke, jeg siger, Siri, confirm my humanity, og Siri siger, beklager, Kristian, jeg kan ikke confirme din humanity, og jeg er dancer, og jeg vælger alle felterne med trafiklys og vinger af og bekræfter, og den siger system failure.

For længe siden i en galaxy far, far away: Sygeplejersken løfter scanneren, og hun kigger, og hun scanner, og hun kigger, og hun siger ikke noget, men hun siger, hello darkness my old friend, og hun kigger på mig og smiler og siger, det ser fint ud, the Lannisters send their regards.

I aftes: Askes kone siger at jeg ikke vil hjælpes og at det er min egen skyld og at jeg selv bad om det, det var on demand, on de mand.

Ophav/havsnød

Jeg havde egentlig gode intentioner da jeg købte det hokkaido, men nu ligger det og rådner i køleskabet. Det ligger og rådner ved siden af sildene, som vi fangede i bidende kulde på båden i går. Det gik stærkt med de sild, men desværre ingen større fisk som vi havde håbet på. Jeg har kun mig selv at miste, det er det som gør mig farlig, sagde du på båden. Kan du huske hejremanden i parken, sagde du, han har også sild i sin pose til fuglene, der må være noget i vejen med ham. Jeg sagde: jeg laver nok en græskarsuppe i aften, har du lyst til at komme forbi?

Uden for Torvehallerne sidder mennesker, og lader som om varmelamperne kan gøre det ud for en sol i slut-november, det er smukt på en måde. Uden for Torvehallerne går en dame rundt med poser i sin cykelkurv, hun samler skrald fra gaden og sorterer det i bio, plast, glas og pap, mens hun taler til sig selv, det ligner hun bander.

Der er ting jeg gør uden at tænke over det, men for det meste tænker jeg for meget. Jeg tænker tit på, hvor grænsen går mellem pap og papir når jeg affaldssorterer. Jeg tænker på, hvor ensomt det kan være at være menneske, på at nogle er bange for knæ, det hedder genufobi, læste jeg i morges.

Begæret er en tinnitus imellem os, tænker jeg.

At huske en drøm man drømte for mange år siden som et landskab. At mærke en forbundethed, der minder om forrådnelse.

Angsten en isning i sindet, din trippen med benet en henvendelse. Vi farer vild i hinandens skygger, udvikler nattesyn over tid.

Jeg
er ikke sådan én der fik en retning forærende, en følelse af hjem
du

kalder mig en boomerang, men du kastede mig selv, husk det
og måske gav du mig noget du slet ikke havde, måske
er vi som grundstoffer med forskellige smeltepunkter
derfor umagen når vi søger
en sammensmeltning som klumper af bly og kobber

bly og kobber har ikke samme smeltepunkt

sådan er det med hinanden

IO K:

Slagtryk er støttet
af sine læsere
på Patreon og af

Statens
Kunstfond

SLAGTRYK
FEBRUAR 2022